

ning, som bringer mig til at ansee Forslaget for særdeles hensigtsmæssigt; jeg sigter herved til den Maade, hvorpaa Ansøgninger, der gaae ud paa at erhverve Noget, der skal anses som en Naadesag, afgjøres. Naar der da finder et Afslag Sted fra vedkommende Autoritets Side, saa er dette Afslag umotiveret, og naar saa den Paagældende, om hvis Bøhsærd ved Sagens Afgjørelse er Tale, vil have at vide, hvad der har været Anledning til Afslaget, saa henviser man ham altid til Communicationen „det Ansøgte kan ikke bevilges“. Det er denne Behandling af Menigmand, hvor det angaaer hans Vel og Bøe, som gjør, at dette Lovforslag rundtom i Landet har en saa stor Opinion for sig (Hør!). Der er i denne Sag slet ikke Tale om, hverken hvormange Embedsmænd der holde deres Erklæringer skjulte eller ikke, eller hvormange der afgive urigtige eller usandsfærdige Erklæringer, (Hør!), men Hovedsagen er, at man vil have Kundskab om, hvorfor man ikke kan faae sin Sag afgjort paa den Maade, man ønsker det. Sagen er, at man ogsaa forlanger Offentlighed i de Sager, som afgjøres af Administrationen; man vil ikke længer finde sig i, at det skal udtales som et dunkelt Dratelsprog, hvorfor man ikke maa opnaae Det eller Det, hvorfor man f. Ex. ikke skal være ligesaa berettiget til at handle med Høker- eller Colonialvarer som Ens Nabo, der lever under selsamme Forhold, hvorfor man ikke iaar skal opnaae det, som en Anden isfor opnaaede ad Bevillingsveien. Jeg troer, at dette Forslag har sin fuldkomne Styrke i Opinionen, og det er min fulde Overbevisning, at om det end atter skulde falde igjennem i denne Sæssion, saa vil det dog saa ofte vedblive at komme igjen, at det tilsidt vil seire og blive til Lov (Hør!). Vi maae vel huske paa, at saalænge den Paragraph i Grundloven endnu bestaaer uden nogen nærmere Indskrænkning ved Lov, at de Bevillinger, som hidtil have været givne af administrative Autoriteter, fremdeles skulle gives, saalænge have Erklæringer af Dyrigheden et meget betydeligt Omraade. Der er ikke fra Regjeringens Side, saavidt mig bekkendt, gjort noget Skridt til at bestemme, hvilke Bevillinger der fremdeles skulle vedblive at være en Naadesag, og hvilke af

den store Mængde Bevillinger af forskellig Slags, som nu gives, der skulle gaae over til at finde deres Afgjørelse efter lovbestemte Regler; men netop dette foranlediger mig til at troe, at nærværende Forslag har en særegen Betydning. Den høitærede Justitsminister meente, at dette Forslag vilde volde Dyrigheden megen Uleilighed, og at det i Fremtiden vilde blive meget vanskeligere end hidtil at komme til Ende med alle Slags Erklærings Afgivelse. Det er min første Betragtning ved denne Indvending, at dersom der ligger nogen Betydning i Forslaget, saa skal man ikke videre regardere paa, om man volder Dyrigheden den nogen mere Uleilighed eller ikke; Dyrigheden er omvendt ikke saa nænsom over Menigmand, at den jo ogsaa undertiden forarsager ham en Uleilighed, som kunde være sparet (Hør!). Om der nu vil blive afgivet flere Erklæringer i Anledning af, at den Paagældende faaer Ret til at yttre sig over Erklæringerne, det anseer jeg ogsaa for noget mindre Væsentligt; jeg troer, at, naar dette Forslag bliver til Lov, vil Sagen omtrent gestalte sig saaledes, at, naar den første Erklæring er afgiven, og den vedkommende Supplicant har yttret sig derover, og hans Ansøgning tilligemed Erklæringen da er indkommen til den paagældende afgjørende Autoritet, og denne Autoritet derpaa forlanger ny Erklæring, saa vil det i Reglen blive den paagældende Autoritets Sag, paany at afæske Supplicanten Erklæring. Hvorledes Forholdet imidlertid end vil udvikle sig, saa er det noget mindre Væsentligt, som ikke kan have nogen berettiget Indflydelse paa den Skæbne, som Lovforslaget skal have. Den ærede Justitsminister lagde ogsaa megen Vægt paa, at Regjeringens Omraade ved Afgjørelsen af Ansøgninger vilde blive indskrænket, hvis dette Forslag blev til Lov; dette er dog nok ikke ganske rigtigt. Den ærede Minister henviste netop til Slutningen af Lovforslaget, den 3die Paragraph, hvor der nævnes adskillige Slags Ansøgninger, som Lovforslaget ikke skal finde Anvendelse paa; jeg troer, at det netop er disse Ansøgninger, som det ifølge Grundloven har været overladt Kongen og Kongens Regjering at tage Beslutning om.